

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Antoni Górski

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi I. C.

o wznowienie postępowania

zakończonego prawomocnym postanowieniem wstępnym Sądu Rejonowego w W.

z dnia 4 czerwca 2008 r., sygn. akt I Ns (...)

w sprawie z wniosku I. C.

przy uczestnictwie J. K.

o podział majątku wspólnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 maja 2010 r.,

zażalenia I. C. na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 30 września 2009 r., sygn. akt II Ca (...),

uchyla zaskarżone postanowienie i pozostawia rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego orzeczeniu kończącemu postępowanie w sprawie.

Uzasadnienie

I. C., będąca wnioskodawczynią w sprawie o podział majątku wspólnego, wniosła skargę o wznowienie tego postępowania w zakresie zakończonym postanowieniem Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 listopada 2008 r. oddalającym jej apelację od postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego w W. z dnia 4 czerwca 2008 r., którym

przesądzone na niekorzyść wnioskodawczyni sporną kwestię składu podlegającego podziałowi majątku wspólnego. Jako podstawę wznowienia podała art. 403 § 2 k.p.c. Podniosła, że po wydaniu postanowienia z dnia 27 listopada 2008 r. uzyskała wystawiony w Australii dokument z dnia 30 stycznia 2009 r., z którego wynika, iż otrzymała odszkodowanie pracownicze w 1995 r. w wysokości 40 000 dolarów i w 1999 r. – 60 000 dolarów, które przeznaczyła – jak twierdziła w sprawie o podział majątku wspólnego – na kupno nieruchomości, zaliczonych jednak przez Sąd do majątku wspólnego z powodu niewykazania ich nabycia z majątku odrębnego, zwłaszcza nieprzedstawienia dowodu z dokumentu co do wysokości odszkodowania przeznaczonego na zakup nieruchomości.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w W. odrzucił skargę o wznowienie postępowania, ponieważ uznał, że nie została ona oparta na ustawowej podstawie wznowienia (art. 410 § 1 k.p.c.).

W zażaleniu skarżąca zarzuciła, że – wbrew stanowisku Sądu – zachodzi wskazana przez nią podstawa wznowienia postępowania i wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 403 § 2 k.p.c. podstawą wznowienia postępowania może być również późniejsze wykrycie okoliczności faktycznych i środków dowodowych. Z punktu widzenia dowodzenia tej podstawy wznowienia – jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 marca 2007 r., II CZ 5/07 (niepubl.) – możliwa i dopuszczana jest sytuacja, w której określona okoliczność jest znana stronie postępowania, lecz dopiero po jego zakończeniu nastąpi wykrycie mającego ją wykazać środka dowodowego. W rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. wykrycie nowego środka dowodowego oznacza nie tylko powzięcie wiedzy o jego istnieniu, ale także uzyskanie możliwości skorzystania ze środka dowodowego, o którego istnieniu strona wprawdzie wiedziała w zakończonym postępowaniu, jednakże nie mogła się na niego powołać, gdyż nie widziała, gdzie się znajduje. W orzecznictwie wyjaśniono również, że możliwość powołania nowych faktów i dowodów jest ograniczona do tych okoliczności faktycznych i środków dowodowych, które istniały w trakcie zakończonego postępowania, ale znajdowały się poza nim; nie zostały więc objęte materiałem sprawy (por. postanowienia Sąd Najwyższego: z dnia 13 października 2005 r., IV CZ 96/05 i z dnia 17 października 2005 r., I CZ 125/05, niepubl.).

Nie ulega wątpliwości, że samo pismo z dnia 30 stycznia 2009 r., pochodzące od australijskiej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością zajmującej się odszkodowaniami pracowniczymi w Nowej Południowej Walii, nie stanowi nowego środka dowodowego w wyżej przedstawionym znaczeniu, ponieważ nie istniało ono w trakcie zakończonego postępowania sądowego. Nie można jednak pomijać treści tego pisma, z którego wynika, że w posiadaniu wymienionej spółki znajdują się dokumenty stanowiące podstawę zawartej w nim informacji, iż skarżącej wypłacono odszkodowanie w dniu 21 lipca 1995 r. w wysokości 40 000 dolarów i w dniu 5 sierpnia 1999 r. – 60 000 dolarów. Te dokumenty stanowią zaś niewątpliwie nowy środek dowodowy w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. albowiem istniały one w trakcie zakończonego postępowania, lecz skarżąca nie mogła się na nie powołać, gdyż wiedzę o tym gdzie się one znajdują uzyskała po zakończeniu tego postępowania.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. art. 394¹ § 3 k.p.c.).